

Tornai József

A Géniusz

*Amit nem tudok, azt is tudom,
amit nem ismerek, azt is ismerem,
amivel nem találkozom, azzal is találkozom,
akit nem szeretek, azt is szeretem,
amerre nem jártam, arra is járok,
amit nem vallok meg, azt is megvallom,
amitől nem félek, attól is rettegek,
aki nem vagyok, az is vagyok,
aki nem beszél, az is beszél belőlem,
akit nem gyilkolok, azt is gyilkolom,
akit nem bántok meg, azt is megbántom,
akiben nem hiszek, abban is hiszek.*

Orgazmus és léleklarang

*A felhőkön csak egy vércsik látszott,
még nem jött föl a Nap.
Nem tudta, fölbredtél vagy álmodsz
eget-csiholó havasok alatt.
Aztán nyitották kelyhüket a virágok,
kezdtek munkájukat a fenyőbogarak,
egy kardoslepke orgonán hintázott,
itta-itta a tavaszi sugarat.*

*Mégse a villámcsapás a gyönyörű,
ha tőled tíz lépésre gyújtja meg a fát,
éjjel a Göncölszekér, mint egy köszörű,
csiszolja az erdőt. Micsoda fém-világ!
Borzongsz a harmatos fénytől, mint a fű,
millió galaxis mutatja meg magát
a számítógépekben, akárcsak egyszerű
gyertyán libegne örökké a láng.*

*Szépség, szépség önkívületébe
zuhansz, megadva létednek magad.*

Méz és bogáncsvirág keserűsége
tölti meg csordultig a test-poharat.
Aminek nincs se kezdete, se vége,
az a szeretkezés-vágy, lágyéköd hajszája vagy,
úgy buksz le valami mákony-lakta mélybe,
hogy semmi sem oltja ki vesszőcsúcsodat.

Tűz kapcsol szirtes csiklója hegyébe,
hogy fáj, bár fájjon még jobban az öled,
hiszen az a lelked számkivettetése,
nincs nála önkínzóbb élvezet.
Gondolhatsz borra, ortályozásra, zenére,
semmi sem lökheti magasabbra örömed.
Kering részegséged, mint a vércse,
neutroncsillagok nyihognak agyad felett.

Voltam százszor a bujaság áldozata, hóhéra,
tudom, hogy nő és férfi egy üdvözülés,
de mindig ugyanaz a kárhozat a bére,
mégis a szerelem az egyetlenegy egész
szív-máglya, amin fölájulsz az égbe,
sokkal több őrület és tisztánlátás küld kész
keresztre feszítés sebeinek repedésébe,
ahol már utolsó sejtjeidig elégsz,

mert ez a természet fonséges adománya,
makogjanak a bölcsek a bűnről, te tudod,
hogy igazi vétek az volna, ha lemondanál a
végső egyesülésről, hiszen éppen az a titok,
hogy mért törnek lángatomok belül egymásra,
míg mellkasunkban a legfényesebb vér lobog.
Kvazár, villám, vakítás hatol a szívkamránkba,
másként nem lehetnénk csak orgazmus-koldusok.

Dicsértessék a vessző és a csikló drága egyessége,
dicsértessék minden csók, ha egymás
szeméremtestével mohón-jámborul összeérve,
a mindenségben két én fölplözsöli a kínzást,
hiszen a föld és élet között csak így lehet béke,
béke, mikor férfi és nő lesz olyan téboly-forrás
oltára-lángja, ahol szent szénmé izzik végre
a reménytelen áldás és üres lélekharang-kongás.

Irodalmi est

*Ott ült a múlt az első sorban,
két öreg költő, mögöttük a jelen
moccanása. Mit tud az a hatvannál
is több évről? Barátságot, háborút,
szerelmeket, házasságokat, püünkösdirózsa
szép nőket? Nem szabad öregkorukban látni
őket: elhízva, nagy farral, rosszul öltözve,
és biztos nem is emlékezve a fecskefarkú lepke-
csókokra. Ott ült a múlt az első sorban,
eltakart mindent, ami tűz-ének volt
valamikor. Könyörgök a múltnak, siratom,
hiszen valaminek vége, és csak hallgat a
sok szó közt a két költő. Minden, de
minden az éj nehéz köpenyében jár.*